

Семінар - нарада "Проблема якості сучасної освіти"

18 грудня 2008 року відбувся семінар-нарада представників управління органів освіти Чернігівської області і Ніжинського державного університету імені Миколи Гоголя «Проблеми якості сучасної освіти».

Більше 50 представників практично з усіх районів Чернігівської області взяли участь у нараді. Доктор психологічних наук, професор, завідувач лабораторії організаційної психології Науково-дослідного інституту психології імені Г.С.Костюка АПН України Л.М.Карамушка виступила з доповіддю «Актуальні проблеми управління закладами освіти в сучасних умовах»; кандидат історичних наук, доцент, декан історико-юридичного факультету Л.М.Мицик, яка нещодавно повернулася з США, поділилася досвідом цієї країни щодо вирішення проблем якості освіти; кандидат психологічних наук, завідувач кафедри психології О.П.Щотка познайомила учасників наради з результатами психологічного дослідження щодо дидактичних бар'єрів першокурсників університету; директори Ніжинського міського ліцею та обласного педагогічного ліцею С.Г.Алексєєнко та Т.М.Зибко розкрили проблему наступності в системі «школа-вуз» як умови підвищення якості освіти на досвіді співробітництва цих закладів із Ніжинським університетом.

Обговорення проблем взаємодії управлінь органів освіти, шкіл і вузу з питань вдосконалення якості освіти профорієнтаційної роботи пройшло у відкритому форматі. У ньому взяли участь начальники міських управлінь освіти, управлінь освіти районів області, директори шкіл, гімназій, декани факультетів університету.

Учасники семінару-наради спланували подальші кроки в розширенні співпраці районних і міських органів освіти Чернігівської області з Ніжинським державним університетом і висловили задоволення від участі у цьому заході, який дав змогу отримати нову інформацію з педагогіки, менеджменту, організаційної психології, обмінятися досвідом з колегами, презентувати свої досягнення.

Усі присутні зацікавлені у спільному обговоренні і пошуку шляхів удосконалення якості освіти в середній і вищій школі. Свої побажання вони висловили в анкеті, запропонованій організаторами семінару-наради. Узагальнення висловлених думок стане основою подальшої взаємодії органів управління освіти області та Ніжинського державного університету імені Миколи Гоголя.

Заходи з нагоди Дня Соборності України

22 січня в день 90-ї річниці Соборності України в м. Батурині на території Національного історико-культурного заповідника «Гетьманська столиця» була відкрита композиція «Гетьманська слава». У церемонії відкриття пам'ятника взяв участь Президент України В.А.Ющенко. Скульптурна композиція присвячена п'ятьом гетьманам України, діяльність яких пов'язана з Батурином. Пам'ятник став частиною експозиції поновленої «цитаделі Батуринської фортеці». **(Фото 1)**

Делегація нашого університету взяла участь в урочистих заходах на центральній площі Батурина.
(Фото 2)

У великому місті

Кожного ранку, виходячи з під'їзду, я зустрічала свого сусіда-пенсіонера, який незмінно починав день з прогулянки. Ми ніколи не спілкувалися. «Доброго ранку» – це все, що ми могли почути один від одного. Я не знала, хто він і чим живе; знала лише, що мешкає поверхом вище і кожного ранку виходить надвір.

Одного разу, вийшовши, як завжди, з під'їзду, я не побачила пенсіонера; для мене це нічого не значило, я навіть не зрозуміла, чого саме не вистачає.

Повертаючись ввечері додому, біля будинку я побачила декілька сусідок-пліткароч. Побачивши мене, бабці заохали, заохали і навпереробі почали ділитися новинами. Я дізналася, що нашого дивака - сусіда вночі забрали в лікарню.

Але це ще не все. Виявилось, що таємничий сусід – ветеран Великої Вітчизняної. До того, як іти на війну, він жив у маленькому містечку з сім'єю – дружиною та сином. Обіцяв їм повернутися, і через чотири роки виконав свою обіцянку – повернувся. Але вже не було до кого: замість будинку була руїна, яка у свій час поховала його рідних. Ніхто і не здивувався, коли він виїхав з міста. Куди – невідомо.

Як виявилось, у наше місто. Влаштувався працювати на завод, жив один; друзів не мав, про родичів теж ніколи нічого не говорив.

Цікавлюсь у сусідок:

– Звідки ж ви про все це дізнались? Адже стільки років прожили в одному під'їзді – і нічого. А тут про все й відразу...

Бабці з подвійним захопленням, перебиваючи одна одну, заторохтіли:

– А син до нього приїхав, син... Не загинув тоді, в дитбудинок після смерті матері потрапив. А тепер батька знайшов... А Іван Федорович так зрадів, що аж в лікарню

потрапив. Із серцем, кажуть. Синок теж з ним. Хоча який синок – дід уже. Він і розповів, коли про батька розпитував..

. Сусідки продовжували обговорювати відомі їм факти уже за моєю спиною, раді, що вдалось комусь розказати таку необхідну для них новину. Бідненькі, це ж, мабуть, всю ніч не спали, підслуховували...

Я ввійшла в будинок. От, виявляється, який сусід. Цікаво було б побачити його синка. Мабуть, таки побачу. Адже якщо сусід помре, то квартира залишиться сину як найближчому родичу. Якщо той, звичайно, доведе, що він син...

Галина Чешко

По сторінках маминого щастя

Який чудовий сьогодні видався день: на парі з англійської мови я отримала п'ятірку, мою самостійну роботу похвалили, і, на диво, всі одногрупники прийшли на заняття... Усе було просто прекрасно, та коли я зайшла до своєї кімнати, то відчула ніби докір сумніву. Я перегартувала кадри прожитого дня в пам'яті. Можливо образила когось і моя совість давала про себе знати? Проте конфліктів ніяких не було... Я не розуміла себе.

Після відпочинку взялася за виконання домашнього завдання. Вдумавшись у аналізований текст, я ніби покинула кімнату і проникла між рядків вірша, проте звідти мене повернув якийсь гуркіт. Я отямилась і помітила на підлозі мій сімейний фотоальбом. Від падіння він розгорнувся на фотокартці, з якої так ніжно посміхалася матуся. Моє серце ніби підпалили і кипуча кров рознесла той жар по всьому тілу, аж доки не досягла до чола і в моїх очах забриніли сльози. Та ними не загасиш те багаття, яке тоді спопеляло мою душу. Я підняла альбом і притулила до серця! Так ось що мене хвилювало весь день. Як могла я забути зателефонувати до моєї матінки, запитати про її здоров'я, справи... Як? Я знову поглянула в альбом: ось її дитяче фото: вона на руках у бабусі Натусі..

. її звати Світлана. Це її тато нарик таким ім'ям, «щоб життя було світлим». Від свого тата-військовослужбовця вона успадкувала навички керівника, вражаючий погляд та іскрометні очі. Знаєте, вони можуть міняти всі відтінки карого кольору!

Від мами-журналіста їй передалася любов до пера та слова, довга чорна коса і найсолодший із усіх голосів, які мені доводилося чути. Я ще дитиною любила ніжитись на хвилях материнської пісні.

Наступне фото... Та це ж музична школа! Моя мама закінчила клас фортепіано з відзнакою. Вона навіть працювала у цій школі, плекаючи любов до музики у своїх учнів. До речі, вчителька моєї старшої сестри – мамина учениця. Вона часто згадує ті, сповнені ласки та добра, уроки, коли витончені материнські пальці натхненно ковзали по чорнобілим клавішам, коли серце стукалося в такт з кожним дотиком до інструмента, а від журливої мелодії на очі навертались сльози захвату!

А це фото з Києва – студентські роки в гуртожитку Національного університету імені Тараса Шевченка. На знімку вона вперше з короткою стрижкою. Яка красуня! Поряд подруги Тетяна та Світлана. Скільки років пройшло, але їхня дружба така ж міцна і справжня, якою була тоді!

Наступна картка – моя улюблена, зроблена в перші роки маминого вчителювання. На ній вона грає на акордеоні, а її учні, тулячись один до одного, вражено вдивляються на свій ідеал. Пам'ятаю кумедний випадок, коли матуся запропонувала написати твір про свого улюбленого героя чи історичну постать учням 6 класу, а перевіряючи, побачила роботу, присвячену саме їй. Дівчинка висловлювала своє захоплення вчителькою і написала про своє бажання стати такою ж чарівною, доброю і розумною жінкою якою є моя мама! Воно й зрозуміло, адже вона була зразком жіночності для всіх дівчаток, а хлопці таємно закохувалися в неї!

А ось і весільне фото моїх батьків! Дивно, але діти з матусиного класу засмутилися, коли дізналися про одруження свого класного керівника. Вони говорили, що буцімто вона

любитиме чоловіка більше за них, і буде віддавати свою увагу моєму татку. Але мамине серце таке велике, що прихистило не тільки всіх учнів і татуся, а ще й вихало п'ятьох дітей! В ньому вмістився б увесь світ! Так ось же і наша сімейна фотографія! Я була щасливицею – тоді мені тільки-но виповнився рік, тому я радо зайняла місце на матусиних колінах! Це були найкращі миті в моєму житті, коли мене вірно захищали міцні мури материнських обіймів!

Ще дитиною, мені здавалося, що мама-вчитель – дуже відповідально. «На тебе дивляться як на зразок ввічливості, ти – моє обличчя!» – говорила мені мама. Не можна прогулювати уроки, не виконувати домашнє завдання – вміть дізнається Світлана Андріївна. Але одна моя подруга сказала мені: «Як тобі добре – ти кожного дня ідеш до школи зі своєю мамою, повертаєшся також з нею! Ще й мати маму – класного керівника! Я тобі навіть заздрю: свою мамусю я бачу тільки пізно ввечері та по вихідних». Я переконувала її в протилежному, і тільки коли моя Світлана Андріївна поїхала на три тиж. ні на курси підвищення кваліфікації в інше місто, лише тоді я зрозуміла всю скрутність моєї ситуації! Я постійно запізнювалася на уроки, забувала про деякі завдання і навіть почувала себе не комфортно, а вночі - молила Бога про те, щоб Він повернув мою мамусю скоріше додому! Потрібно було бачити нашу зустріч: нас ніхто не міг роз'єднати хвилин з п'ять – такими міцними були наші обійми!

Останні світлинки в альбомі – випускні! Всі поряд: однокласники, мама-класний керівник, і такі всміхнені, але насправді, на душі гірко від однієї думки про закінчення шкільних років. А моя мама... радісно-сумна: відлітає остання пташка з її гнізда. Тоді вона відвівши мене в бік, подивилася своїми великими щирими очима, ніби зазирнула прямо в душу, і сказала: «Доню, на тебе очікує велика дорога, але ніколи не забувай вертатися до батьківського порогу!».

Поглянувши на фото, я згадала материне благословення і розплакалася. Втираючи свої сльози я поставила альбом на полицку і взяла телефон. Швидко набрала знайомий номер і, затамувавши подих, слухала пронизливі гудки. Один... ще один... і «Алло, мамо? Доброго вечора...»

Василина Сіденко

Сльози неба

Уже зимова пора, а за вікном гуляє теплий вітер, мов забув, що треба нас вітати морозом і колючим дотиком. Пишу щось у своєму зошиті, читаю книжку. Раптом прислухаюсь, аж краплі дощу стукають у моє вікно. Ніжний шум, приємне тремтіння небесних сліз. Я подивилася, а там темінь, лише вогні міста мерехтять недалеко. Вони схожі на самотніх людей, які блукають, шукаючи когось із рідних, втрачених у буденності днів.

Усе це нагадало мені бабусю, мою рідну бабусю. Краплі дощу такі прозорі, чисті, але все-таки це вони сльози неба. Я пригадала бабусю, бо саме сльозами я її проводжала. Людмила Іванівна народилася в рік завершення Другої Світової війни. Життя її розпочалось не з безтурботної дитячої посмішки, а із сліз дитячих і таких гірких.

У 1945 році завершилась найстрашніша для нашого народу чотирирічна боротьба з фашистами. Відомо, що наступні були роками голоду. Війна закінчилась, але люди продовжували боротись. І не лише дорослі, а й діти. Найрадісним подарунком для них був хліб. У моїх думках виринає один і той самий епізод, який розповідала моя бабуся.

Ось маленький хлопчик і дівчинка разом із матір'ю сидять на голій землі навпроти магазину через дорогу. Діти вже змерзли, бо осіння прохолодна мряка проймала не зовсім теплий одяг. Дівчинка дивилася на людей, які чекають чогось, довго чекають. Це вже не вперше мати бере їх із собою, бо вдома ні з ким залишити. Дитячі очі вдивляються у далечінь, а в животик щось коле, аж пече. Знов хочеться їсти. Яка-то радість, коли хліб привозять! Усі стають веселішими, чекають черги і швидко починають їсти.

Ця маленька дівчина – моя бабуся. Вона часто згадувала цей епізод з дитинства. Хоч їй

було лише 2 рочки, та пам'ять увібрала в себе ці спомини назавжди.

З малих років Людмилу привчали до праці. У сім'ї були старші брат і сестра та менший братик. Мати заробляла тим, що шила одяг під замовлення. Ця швейна машинка не раз виручала родину. Всі діти були одягнені в пошите матір'ю. Життя більше нагадувало виживання, бо заробітку батьки майже й не бачили. Люда навчалась дуже добре, але вступити до вузу не було грошей, тож повинна працювати. Вона рано вийшла заміж, бо зустріла своє кохання ще у 10 класі. А він був же такий, як вона, бідний. Так і поєдналися дві душі.

Я часто згадую, як дідусь розповідав, що на весілля взяв у займи костюм, бо не було за що придбати, а обручок у них і не було. Жило подружжя у маленькій хатинці. Мати Анатолія померла ще до весілля, а батько не прийшов із війни. Невдовзі Людмилиного чоловіка забрали в армію на три роки. Коли Анатолій був уже в Росії, народився син Олексій. Дружина терпляче чекала чоловіка, ростила сина. Переїхали вони до баби Паши, бо молода дружина мала ходити у три зміни на Прилуцьку бавовно-прядильну фабрику.

Коли Анатолій прийшов з армії, вона народила для нього ще й дочку Тетянку, яка є моєю мамою. Подружжя почало будувати будинок. Чоловік багато працював. Дружина була поруч, допомагала: і цвяхи забивала, і цеглу носила, а ввечері ще встигали у кіно сходити.

Отак все життя моя бабуся віддала сім'ї. Вважається, що домашня робота не така вже й важка. Але скільки я пам'ятаю, весь день Людмила Іванівна на кухні, готує щось смачніше для дітей та онуків.

Наші родичі вважали бабусю ланкою, яка з'єднувала всю родину. Хто б не зайшов погостити, всіх нагодує, обігріє ласкавим словом. А тепер... тепер дідусь живе сам... вона нічого нам не говорила, боялась турбувати. Раптова смерть Людмили Іванівни перевернула дідусеве і наше життя. Він звик до затишку в оселі, а тепер один у тому великому будинку, що був його мрією, де жила б вся родина, лунав дитячий сміх. А життя іде, і за його плином ми не встигаємо.

Життєва стежка моєї бабусі Людмили Іванівни - це доля жінки-матері, жінки-дружини. Це постійна турбота. Я тільки зараз в повній мірі зрозуміла, на скільки велика вага матері для дітей, дружини для чоловіка. І головне для всіх нас - зрозуміти це тоді, коли людина живе у цьому світі, а не відійшла назавжди.

А дощ стихає, як і мій біль. Але краплі залишаються на вікні. Вони такі прозорі і чисті, але все-таки це сльози неба...

Юлія Мірошніченко

Які прекрасні барви у нашій рідній мові!

Щасливі ми, що народилися і живемо на такій чудовій, багатій, мальовничій землі – в нашій славній Україні. Тут жили наші прадіди, діди, тут живуть наші прадіди, діди, тут живуть наші батьки, тут корінь роду українського, що сягає сивої давнини.

Тому для вшанування українського слова і української пісні 2 грудня 2008 року в актовому залі Гоголівського корпусу відбулося літературно-мистецьке свято «Які прекрасні барви у нашій рідній мові», в якому брали участь студенти і викладачі факультету культури і мистецтв та філологічного факультету.

Заповнена зала свідчила про небайдужість молоді до українського слова.

Свято розпочала своєю вступною промовою магістрантка кафедри української мови Людмила Приблуда, яка розповідала про існування та побутування рідної мови за часів сивої давнини та взагалі про її розвиток та роль в історії людства.

Яке ж буяння і цвітіння українського слова без поезії, яку майстерно представили студентки філологічного факультету: Я.Наріжна, Н.Мозгова, І.Савченко, Ю.Маркова, а також члени літературної студії університету В.Сіденко, Ю.Працюк, В.Кривенко та О.Роляк (староста студії), які запропонували глядачам літературний перформанс.

Яке ж українське слово без української музики, що перетворюється в пісні, які живуть протягом багатьох віків і передаються з покоління в покоління і звучать донині?

Викладачі та студенти факультету культури і мистецтв з великою любов'ю втілили ті думки, обряди та звичаї нашого народу, його душу в піснях, які звучали на святі. Своім голосом зачарував лауреат Міжнародного конкурсу пісенної творчості «мелодії вічності» Ю.Ільчук (клас старшого викладача В.М.Курсона, концертмейстер Л.Чмелик), який виконав на слова Т. Шевченка в обробці В. Косенка «Реве та стогне Дніпр широкий» та «Ой, ти, дівчино, з горіха зерня» на музику А.Кос-Анатольського і слова І. Франка. Ольга Щербініна, доцент кафедри інструментально – виконавської підготовки, виконала кіч – музику для фортепіано В. Сильвестрова. Зачарував своїм цікавим емоційним виконанням хор «Любава», який під керівництвом кандидата мистецтвознавства, доцента кафедри вокально-хорової майстерності Л.О.Дорохіної, концертмейстер – А.Кульбака, представив 3 композиції. Це українська народна пісня в обробці Ляшка «Іди, іди, дощику», Ю. Тугарінов «Туман» з кантати «Пейзажі, акварелі», Л.Дичко «віхола» з кантати «Барвінок». Сумно і тужливо зазвучала бандура в руках Д. Ощепкова на слова Т. Шевченка «Бандуристе, орле сизий». А. Урбанос заспівала українську народну пісню в обробці Б. Лятошинського «Ой, у полі тихий вітер віє» (клас старшого викладача А.Б.Хоменко, концертмейстер – Г.Брюзгіна). Вразив присутніх своїм співом Лауреат Міжнародного конкурсу пісенної творчості «Мелодії вічності», який здобув «Гран-прі» конкурсу С.Руденко (клас старшого викладача В.М.Курсона. Концертмейстер – Л.Хмелик), виконавши українську народну пісню в обробці Наденка «Ніч яка місячна» та українську народну пісню «Чорнії брови, карії очі». Із захопленням глядачі слухали спів студентки культури і мистецтв А.Музики (клас старшого викладача А.Б.Хоменко), концертмейстер – Г.Брюзгіна), яка заспівала «два потоки, що з Чорногори» А.Кос-Анатольського. Особливо зачарував жіночий хор «Канцона» (художній керівник З.Хоменко, концертмейстер – О.Герасименко), що виконав пісні «Де вітер землю голубить» І. Корабля, «Ой, на Івана, та й на Купала» в обробці А. Авдієвського, «така її доля» Заремби на слова Т. Шевченка. «Людські пісні, найглибша мука, Найвища радість на землі!» – так писав відомий український поет М. Рильський. Тож давайте любити, плекати, оберігати наше рідне, вільне, прекрасне слово. Прославляймо його повсякчас, бо без нього і пісні нема нашої Батьківщини.

*Ірина Савченко,
студентка IV курсу
філологічного факультету*

«Міс університет 2009»

23 грудня 2008 року напередодні новорічних свят традиційна конкурсна шоу-програма «Міс університет» уже всьоме зібрала глядачів у великому актовому залі. 15 чарівних дівчат з усіх факультетів університету виборювали почесний титул «Міс університет 2009».

Програма дійства традиційно складається з п'яти конкурсів: I конкурс мав назву «Сучасний погляд на історію моди», II конкурс «Хіба це не спортивний стиль», III – «Цей чарівний світ жінок», IV – «Кажда девушка мечтает стать принцессой», V конкурс – «Вечірній одяг».

Переможницею конкурсу стала студентка II курсу факультету іноземних мов Щітка Вікторія – «Міс університет 2009» та подарунки від спонсорів. «Міс глядацьких симпатій» та I віце-міс – студентка I курсу історико-юридичного факультету Сергуніна Юлія.

Титул II віце-міс – у студентки I курсу факультету іноземних мов Кузьменко Ірини. Вітаємо переможниць та учасниць конкурсу, які подарували глядачам традиційне незабутнє свято напередодні Нового року! І пропонуємо вам фоторепортаж зі свята краси, адже, як мудро говорить народна приказка «краще один раз побачити, ніж сто раз почути».

ТРОЯНДОВА ДУША НЕ ВМИРАЄ

За дев'яносто років Олекса Ющенко не нажив навіть маленької дачі та скромного автомобіля. Ювілей відзначив у затишній Колонній залі імені М. В. Лисенка Національної філармонії України. Коли старійшині письменницької когорти подарували двотомник вибраних поетичних творів Максима Рильського, він поцілував книжки. Це було так несподівано, так невимушено й природно, що несамохіть заплодували і представники старших поколінь (ровесників не було), і молодь, яка вже давненько називає «запленими музеями» тих, хто носив сірі шинелі та блаженські куфайки ХХ століття.

Микола СЛАВИНСЬКИЙ

Під час відзначення 200-літнього ювілею університету Олекса Якович Ющенко народився 2 серпня 1917 року в селі Хоружівці Недригайлівського району Сумської області. Після семирічної школи навчався в Роменському агрономічному технікумі, деякий час працював агрономом у своєму районі, потім навчання в Ніжинському учительському інституті імені Гоголя, після закінчення якого завідував відділом літератури та мистецтва в чернігівській обласній газеті «Молодий комунар».

У час війни кілька місяців у чернігівському винищувальному батальйоні, який був розформований перед зайняттям Чернігова фашистами; за станом здоров'я не був призваний до радянської армії. Три роки працював на радіостанції України імені Шевченка завідуючим відділом партизанського руху, а також редактором матеріалів для Середньої Азії, Уралу та Поволжя. Бував у військових частинах, збираючи матеріали для радіопересилань. Написав «Пісню полонянки», яка була прийнята партизанськими раціями, часто передавалась по радіо. На її слова було створено кілька музичних варіантів невідомими авторами. Її виконували і ковпаківці, і федоровці, а також наші бійці біля Одера. Максим Рильський, отримавши такі відомості в Інституті фольклору та етнографії, яким керував, в передмові до «Вибраного» писав: «Якщо поет знаходить собі такого композитора, як народ, то він може з цілковитим правом вважати себе щасливим».

Перша збірка віршів «До рідної землі» вийшла 1945 року. За багатолітнє творче життя побачили світ більше сорока книг поезії, прози, чотири збірки пісень. Серед поетичних збірок «Моя весна», «Люди і квіти», «Материне сонце», «Шевченко йде по світу», «Вирій», «Сповідь», «Тиша в росянім вінку», «Висока хвиля», «Барвінкова сивина», «Серце матері»; поеми: «Будуть пташки прилітати», «Шевченко на ярмарку в Ромні», «Так починалось життя», «Місячна соната» і «Роменська мати»; книжка «Гомери України» – про кобзарів; книжки поезії та прози «Зоря Миколи Хвильового», «Хоружівка – село моє», прозові книги «Безсмертники» (три томи), «В пам'яті моїй» (п'ять); збірки гумору «Дружнім пером», «З моєї історії літератури». Вийшло також сім збірників віршів для дітей. У співавторстві з сином, членом Національної Спілки журналістів, упорядкував книгу «Поїзди гудуть над Ірпінню» – про будинок творчості письменників у Ірпені, котра побачила світ до 70-річчя письменницького притулку. У перекладі вийшло шість збірок російською, а також білоруською та чуваською мовами. Заслужений діяч мистецтв України, заслужений працівник культури Білорусі та Чувашії. В оригіналі друковані в Канаді, США. Нагороджений орденами «За заслуги», «За мужність», багатьма медалями, серед них «Партизану Вітчизняної війни» II ступеня.

Про книги О. Ющенко в пресі писали Максим Рильський, Михайло Стельмах, Ігор

Муратов, Леонід Вишеславський, Євген Шабліовський, Михайло Логвиненко, Федір Лавров, Володимир Качкан, В'ячеслав Рагойша (Білорусь), Петро Погребняк, Олександр Галич, Кость Волинський та ін. Олекса Ющенко помер 27 грудня 2008 року, але його трояндова душа озивається до нас і після смерті прекрасними ліричними поезіями.

КОЖНОМУ ДНЮ РАДІО

Кожному дню радію,
Хмарним, ясним – дорожу!
В серці плекаю надію:
Ще не ступив на межу,
Ще не ступив на грані,
Які роз'єднають з життям.
Квіти, блакитні, багряні,
Рвати байдужим не дам!
Скільки в садах, на майданах
Барв, що приваблюють нас.
Дар весняний – для коханих –
Дорогоцінний час.
Кожному дню – вітання,
В сонці чи в пасмі хмар.
Спрагле душі жадання –
Пити життя світлий чар.
Сонячно буде чи хмарно –
То не тривожить мене.
Сонячно? Гарно!
Хмарно? Гарно!
Хай же ніщо не мина,
Хай не минає проміння,
Дощ і гроза не мине.
Я лиш боюсь безгоміння,
Самотина лиш страшна.
Кожній радію хвилині,
Листку, травині, перлині,
Що на стеблі тремтить.
Безцінна кожнісінька мить! 1965

БАРВІНОК З УМАНІ

Мов хвильку виплеснув барвінок,
І ніжність в серце потекла,
І образ мимоволі виник,
А з ним – п'янкий приплив тепла.
Любистку свіжий запах лине –
Його з дитячих літ люблю.
І радості в душі краплина,
І крапля свіжого жалю.
Здається, понад парком бачу
Ледь-ледь розкритий цвіт зорі,
Блакитну квітку негарячу –
Троянду Сент-Екзюпері...
Солодкі пахощі левкоїв
Приснилися не раз мені.

...А все любисток ваш накоїв,
Що в'яне тихо на вікні...

Матеріал підготувала Н.Онищенко

«Гоголь в Ніжині»:

новий погляд на постать видатного письменника

25 листопада відбулася презентація книги доктора філологічних наук, професора, завідувача кафедри світової літератури та історії культури Григорія Васильовича Самойленка «Миколай Гоголь и Нежин». Ознайомитися з книгою та особисто поспілкуватися з її автором зібралися викладачі та студенти філологічного факультету. Звертаючись до присутніх, Григорій Васильович зазначив, що наш навчальний заклад заслуговує, щоб про нього писали. На перший план в історії вишу, безумовно, виходить постать М.В.Гоголя. Науковець прагнув по-новому подивитися на життя і творчість цього видатного письменника, на формування його особистості в Ніжині і, зокрема, в ніжинській вищій школі, а для цього потрібно було якомога ґрунтовніше опрацювати архівні матеріали, звернути увагу на

деякі, можливо, ще досі невідомі факти. Присутні дізналися, що Гоголь писав і українською мовою. У Ніжині він формувався як сатирик. Авторів літературної праці навіть удалося поновити той матеріал, який міг бути використаний Гоголем у повісті «Нечто о Нежине, или Дуракам закон не писан».

Ця книжка вже сорок шоста у науковому доробку професора, а гоголезнавством він займається з 1979 року.

Учасники заходу мали змогу, так би мовити, погортати сторінки книги. Для цього студенти групи РА-41 підготували її короткий огляд. Зокрема глядачі дізналися, яким був Ніжин часів Гоголя, як навчалися в Гімназії вищих наук князя О. Безбородька, про літературні та театральні захоплення вихованців цього навчального закладу. Цікавою була розповідь про історико-побутову основу повісті «Нечто о Нежине, или Дуракам закон не писан» – як про перший значний сатиричний твір письменника.

На завершення презентації актори драматичної студії представили інсценізації уривків з найвідоміших творів Миколи Гоголя.

**Ільчук Оксана,
студентка III курсу
філологічного факультету**

II Міжнародний навчальний семінар в Уфі

З 17 по 23 листопада 2008 року в місті Уфа (Російська Федерація) на базі Уфимського філіалу Московського державного гуманітарного університету пройшов II Міжнародний навчальний семінар «Удосконалення викладання предметів українознавчого циклу в загальноосвітніх закладах Російської Федерації».

У роботі семінару взяли участь працівники нашого університету декан філологічного факультету доцент Забарний О.В. та фахівець центру гуманітарної співпраці з українською діаспорою Петрик О.М. Доцент Забарний О.В. для учителів шкіл Російської Федерації прочитав цикл лекцій з курсу «Сучасна українська поезія, драматургія та проза».

Також члени нашої делегації взяли участь у проведенні вечора поезії, який підготували студенти Уфимського університету, відвідали заняття в українській недільній школі, взяли участь у проведенні круглого столу, який був

організований спільно з Міністерством освіти Башкортостану.

Після закінчення роботи семінару до Ніжинського державного університету імені Миколи Гоголя надійшов з Уфи лист-подяка.